

Arrest

nr. 77 732 van 22 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. BUYSSE loco advocaat G. MAEX en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 10 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 69 054 van 24 oktober 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 november 2011 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 14 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten T. S.

geboren te J, op (in) 24.12.1978

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/11/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 10 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 3 februari 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 10 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 oktober 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 28 november 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van Sri Lanka Red Cross society naar voren brengt waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van 'Hector George' waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van 'Grama Office' waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van 'P. Kanagasabapathy' waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest naar voren brengt van 'Human rights commission of Sri Lanka' waarin uitgelegd wordt waarom de betrokkene zijn land van herkomst verlaten zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische autoriteiten, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene attesten van twee cursussen die hij in België volgde naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat in België cursussen te volgen. Overwegende dat de betrokkene van zijn familie heeft vernomen dat mensen naar hem vroegen en zijn ouders bedreigden waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot nietigverklaring omdat het verzoekschrift een aantal op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen niet bevat en omdat verzoeker in gebreke blijft een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker zet het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

“Manifest ten onrechte is het IBZ de mening toegedaan dat de betrokken stukken reeds ten tijde van het eerste asiëldossier hadden naar voren gebracht moeten worden ten einde een asielaanvraag te aanvaarden.

Verzoeker heeft d een aantal van de betrokken stukken reeds enige tijd geleden aangevraagd gehad, doch pas na de eerste behandeling voor uw Raad ontvangen zodat hij deze onmogelijk kon bijbrengen. Verder is verzoeker m.b.t. een aantal andere verklaringen pas na recentelijke contacten in België op de hoogte geraakt dat de betrokken organisaties beschikken over bepaalde informatie. Ten tijde van de eerste asielprocedure was verzoeker hiervan niet op de hoogte, zodat ook deze informatie toen niet bijgebracht kon worden.

Er wordt bovendien nergens enige grond aangehaald waarom laattijdig voor een eerste asielprocedure ontvangen doch wel degelijk nieuwe stukken niet aangewend kunnen worden om een tweede asielaanvraag te verantwoorden.

Verder stelt men ten onrechte dat de betrokken verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben.

Waarom zouden immers het Rode Kruis, Human Rights commission en de andere organisaties zich een verhaal laten opdringen door verzoeker en dit verhaal nog eens bevestigen.

Men kan toch wel verwachten dat dergelijke internationale organisaties objectieve verklaringen afleggen, hetgeen ook gebeurde.

Daarnaast moet toch wel opgemerkt te worden dat de verschillende verklaringen textueel stilistisch volkomen verschillend zijn, zodat het gesolliciteerd karakter op geen enkele wijze aangetoond wordt.

Er is dan ook sprake van een duidelijke en waarachtige angst voor wat hem zou kunnen overkomen moest hij terug naar Sri Lanka moeten gaan en dient vastgesteld te worden dat in casu een positief gevolg dient gegeven te worden aan de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker verwijst hiervoor integraal naar het initiële asiëldossier en vervolgens naar de nieuwe stukken dewelke hij recentelijk bijbracht.

Ondergeschikt meent verzoeker wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Een terugkeer houdt immers een reëel risico in voor cliënt op ernstige schade, en verzoeker kan of wil zich niet onder de bescherming van dat land of, wegens dat risico, stellen.”

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar verzoeker meent dat verweerder *“ten onrechte”* stelt dat de betrokken stukken reeds ten tijde van het eerste asiëldossier hadden naar voren gebracht moeten worden terwijl hij ze pas heeft ontvangen na de behandeling van de eerste asielaanvraag, voert hij in wezen de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Hieruit volgt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt is tot het nagaan of er nieuwe gegevens aanwezig zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en hij geenszins bevoegd is om te oordelen aangaande de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020, RvS 13 april 2005, nr.143.021).

In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip “*nieuwe gegevens*” niet louter betrekking op de stukken maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens. Verweerder stelt met betrekking tot het bijgebracht attest van ‘Sri Lanka Red Cross society’, van ‘Hector George’, van ‘Grama Office’, van ‘P. Kanagasabapathy’ en van ‘Human rights commission of Sri Lanka’ vast dat deze stukken uitleggen waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Verweerder oordeelt dat deze motieven reeds werden behandeld door de Belgische autoriteiten. De voorgelegde enveloppe bevat geen aanduiding van wat ze bevat zou hebben. De informatie van familie slaat terug op de reden die verzoeker gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Deze motieven werden reeds behandeld door de Belgische asielinstanties. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. De documenten verwijzen naar het asielrelaas in zijn eerste asielaanvraag uiteengezet. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op feiten en verklaringen, die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat verweerder “*ten onrechte*” stelt dat de betrokken verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De voorgelegde stukken of verklaringen waarnaar verzoeker verwijst, moeten ook toelaten *prima facie* vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielverzoek aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben. In de mate dat verzoeker verwerende partij

verwijt geen (bewijs)waarde te geven aan de ingediende attesten omdat het een gesolliciteerd karakter zou hebben, merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat betreffende de inhoud van de attesten die enkel uitleggen waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten en geschreven kan zijn op aanvraag van verzoeker, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet van aard zijn om de eerder genomen beslissingen van de asielinstanties te wijzigen.

Waar verzoeker volhoudt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en/of subsidiaire beschermingsstatus, uit hij kritiek op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest nr. 69 054 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt de Raad niet toe om in het kader van huidig beroep de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad te gaan herbeoordelen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN